

Enyor

Només estava segura de ser jove i d'estar cavalcant una moto gran que tallava el vent. No recordava d'on venia ni per qué hi havia pujat, ni tan sols el nom del pilot que se l'emportava.

-No oposis resistència, deixa't anar -va dir ell.

1 va entendre que per fondre's en un sol moviment el secret eren les carnes: calia tensar-ne els músculs per frenar el retrocés del cos en les accelerades i també quan treia gas, per tal de no anellar-lo massa fort amb els braços. La resta no era més difícil, però li va costar alguns revolts d'aprendre-ho: consistia a observar la returada i en el moment precís tornar el cos cap al costat marcat, apuntant al centre del cercle que dibuixaven, sense por de caure, el temps que calgués, fins que venia una altra recta i tornaven a redreçar la trajectòria.

No semblava que anessin enlloc. No calia. Però ell cada cop investia amb més força, com si el rugit rabiós del motor li sortís del pit, com si el temps, precipitat, ja no admetés cap espera. L'empenta era tan gran que ella se sentia sense pes i volava, més velos que una sageta acabada de disparar o que un falcó caient en picat sobre la seva pedra. De tant en tant, feia un crit i amb els braços estesos desafiava l'equilibri, es posava dreta sobre els estreps i seguia cridant, la pell erizada, aliena a la vida minúscula dels insectes que esclafaven al seu pas. Era jove i proclamava per tot el món la seva eufòria.

-M'estimes? -va preguntar ella d'improvís, més per sentir-li la veu que per saber-ho del cert, però no va tenir resposta. A tanta velocitat les paraules es fonen i cauen, esmicolades, deixant un rastre sense sentit.

Era estrany. Ja no es podia anar més de pressa i en canvi ella veia passar les coses lentament: el terra ennuvolat de pols, els matolls que flanquejaven les voreres, el tros de paret seca i la casa que sempre havia volgut tenir. Tot alió quedava enrere i no importava, perquè no hi podria haver cap més moment després d'aquell.

-Mira enrere! -va cridar ell.

Darrere seu els encalava una cortina de flames, ara en podia notar l'escalfor a l'esquena i olorar el fum del seu passat cremat. Hauria de tenir por, però no en sentia; només quedarà aquest moment, va pensar, perplexa, mentre es capficava en el capvespre amb un crit de goig.

De sobte, van fer un gir tancat i va aparéixer tota l'extensió del mar. Era la marina del Cap Fondo, però abans d'ella haver-la conegut, abans fins i tot que ningú hi hagués deixat empremta, amb només els illots esquitxats de gavines i una blavor enlluernadora que s'estenia i s'estenia devers el llunyedar. Caire que tallaven era tebi, espés i salabros. Aleshores li va tornar a sentir la veu:

-No porto frens.

-Ja ho sabia -va contestar ella.

Però no era cert. Convençuda que contestava una mentida amb una mentida, el va deixar gaudir del seu poder. Però ara feia l'efecte de conduir pel pur plaer

d'atemorir-la, com si es tractés duna mena de joc amb l'únic propòsit de posar-la a prova.

Semblava que haguessin de sortir del camí en cada revolt. Les rodes grinyolaven, fumejants, cada cop més a prop del tallat; s'hi acostaven tant, que a partir d'un punt la del darrere ja no tocava a terra i en aquell breu instant era com si baixessin en caiguda lliure, abraçats, reduïts a l'impuls boig dels seus cossos.

-Havien arribat al tros més pendent. La moto es precipitava per una recta llarga i s'acostava embalada al revolt que no podrien girar.

-No tinguis por -va dir ell.

Una veu sense to, segura, confiada d'emportar-sela fins al final. Però ella, un tros abans del tomb decisiu, va mirar la vorera. Va veure un pendís suau just on la moto començaria a inclinar-se i va guardar allò que li quedaria en el record: l'olor de benzina barrejada amb el cuir de la capadora, l'esquena ampla que li tapava el vent, el ferro incandescent entre els genolls, la seva pròpia cabellera, onejant com un penó en senyal de victòria, va sentir-ho un darrer instant abans de saltar i veure desaparèixer el seu destí i comentar a rodolar avall tement la imminència del xoc.

-Mare!

Ara la caiguda era un sacseig i la veu sonava de lluny, arrossegant-la.

-Mare! Si us plau, m'estàs empenyent!

La seva filla, el cotxe. Estava mig caiguda a sobre seu i per això es queixava, apartant-la amb l'espatlla mentre seguia fullejant una revista. Es va redreçar al seient amb el coll adolorit i un gust agre a la boca. Va mirar al seu voltant. El seu marit conduïa amb els ulls fixos en la carretera. Just davant d'ella, l'esquena del seu fill, el cap altiu amb els auriculars posats. Li agradava seure davant. Va mirar per la finestra. Extensions de camps verdejants amb clapes de pollancres passaven breument i desapareixien. Viatjaven terra endins, en direcció sud-oest, cap a la masia dels sogres, com cadavivendres a la tarda des que començava a fer bo. Es va mirar les mans, pell aprimada sobre venos blavoses, i es va palpar el cap, on la mata de cabells feia temps que havia estat tallada. Es va empassar una glopada de l'aire resclosit del cotxe: tot el que tenia era allí, i sempre li havia bastat. Va tancar els ulls per veure si es tornava a adormir, però ella ja sabia que n'havia quedat fora. Per sort, ningú no parlava. Per sort, ningú no va notar que estava plorant.